

РЕШЕНИЕ

№ 19940

гр. ..., 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 138 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДАНИЕЛА П. ПОПОВА

при участието на секретаря ВЕНЕТА К. ВАСИЛЕВА
като разглежда докладваното от ДАНИЕЛА П. ПОПОВА Гражданско дело № 20231110135324 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.124 и сл. от ГПК.

Предявени са иски по чл.128, т.2 от КТ, чл.224 КТ и чл.86 от ЗЗД – за заплащане на трудово възнаграждение и обезщетение за неизползван ПГО, ведно с дължимите лихви

Ищецът твърди, че е работил при ответника по трудово правоотношение като превозвач - поща. Твърди, че не му е заплатено изцяло дължимото трудово възнаграждение, поради което иска осъждане на ответника.

Ответникът оспорва по размер предявения иск. Не оспорва, че ищецът е работил по трудово правоотношение, но твърди, че част от трудовите възнаграждения са заплатени, като продължава периодично да ги изплаща предвид това, че се намира в производство по ликвидация.

*Съдът, като прецени **относимите** доказателства и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:*

Основен принцип в трудовото право е възмездността на труда. Срещу престиране на работната сила работникът или служителят трябва да получи възнаграждение, чието изплащане е вменено в задължение на работодателя – чл.128 КТ. В тежест на работодателя е да докаже, че е изпълнил задължението да плати трудово възнаграждение за исковия период, а на работника, че е престирал

труда си добросъвестно и според договореното.

Страните не спорят и от представените по делото писмени доказателства се установява, че в процесния период между тях е бил сключен трудов договор в изискуемата от закона писмена форма, прекратено на ...г. със заповед № ... от ...г. по взаимно съгласие на страните.

Не е спорно по делото и това, че на ищеца не е заплатено трудово възнаграждение за м. април 2023г, разликата между нетното и brutното му трудово възнаграждение за м.март 2023г., обезщетение за временна нетрудоспособност, както и обезщетение за неизползван ПГО, които са дължими от ответника. Веднага следва да се посочи, че на ищеца следва да бъдат присъдени чистите трудови възнаграждения, тъй като именно това са сумите, които е трябвало да постъпят в неговия патримониум. Удръжките, които работодателят следва да направи за ДОД и ДОО не са дължими като трудово възнаграждение по смисъла на чл.124 от КТ на работника. Те са публично правно задължение към държавата и следователно размерът им се приспада от общо начисленото на работника брутно трудово възнаграждение (в този смисъл вж. Решение №1715 от 5.02.2004 г. на ВКС по гр. д.1019/2002 г., III г. о).

Досежно размерите на претендираните суми е прието заключение на вещо лице, което съдът кредитира като компетентно изготвено и неоспорено от страните, съгласно което за м.04.2023г. ищецът е имал 1 р.д – 44.89 лева и 3 р.д болничен – 94.27 лева, начислено обезщетение по чл.224 от КТ за неизползван ПГО за 26 р.д. в размер на 955 лева, като след приспадане на дължимите данъци и осигурителни вноски, сумата за получаване от него е в размер на 1 040.60 лева. Тази сума следва да бъде коригирана, предвид установената неточност във ведомостите на ответника, като бъде определено трудово възнаграждение за м.04.2023г. при 2 р.д. и 2 р.д болничен в размери съответно 89.78 лева за р.д и 62.85 лева – болничен, при което размерът на дължимите суми от работодателя, определен с оглед разпоредбата на чл.162 от ГПК и след приспадане на дължимите данъци и осигуровки е в общ размер на 1053.43 лева. Претенцията е основателна в този размер, в който следва да бъде уважена. Върху тази сума ответникът дължи и лихва за забава в размер на 28.07 лева /определен по чл.162 от ГПК/, както и законната лихва върху главницата от датата на подаване на ИМ до окончателното плащане.

При този изход на делото в тежест на ответника следва да се възложат сторените от ищеца разноски, съразмерно на уважената част от иска. Ищецът е извършил разходи в размер на 500 лева – адвокатско възнаграждение, намалено

до минималния размер по чл.7, ал.2, т.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвид основателното възражение за неговата прекомерност, от които се присъждат 387.91 лева.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК, в тежест на ответника следва да се възложи и сумата от 77.58 лева – ДТ по делото, платима по сметка на Софийския районен съд, съразмерна на уважената част от исковете.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ... /.../, ЕИК ..., седалище и адрес на управление в гр..., ул.... ..., да заплати на **Г. И. Ч.**, ЕГН *****, от ГР..., ж.к..., бл..., ..., на основание чл.128, т.2 от КТ, чл.224 от КТ и чл.86 от ЗЗД сумата от на 1 053.43 лева – незаплатено трудово възнаграждение, в т.ч.и обезщетение за неработоспособност, за м.април 2023г. и обезщетение за неизползван ПГО, както и 28.07 лева – лихва за забава за периода ...г. до ...г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от ...г. до окончателното им плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията за плащане на разликата между брутното и нетното трудово възнаграждение изцяло, а претенциите за неплатено трудово възнаграждение, обезщетение за неизползван ПГО и лихва за забава - за разликата до пълните им предявени размери.

ОСЪЖДА . ... /.../, ЕИК ..., седалище и адрес на управление в гр..., ул.... ..., да заплати на **Г. И. Ч.**, ЕГН *****, от ГР..., ж.к..., бл..., ..., сумата от 387.91 лева- направени по делото разноски.

ОСЪЖДА . ... /.../, ЕИК ..., седалище и адрес на управление в гр..., ул.... ..., да заплати по сметка на Софийския районен съд 77.58 лева – ДТ по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____